

SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová
Musím si
tě vzít

ANNIE WESTOVÁ

MUSÍM SI TĚ VZÍT

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

když jsem si tak procházel všech šest příběhů, které si můžete v únoru přečíst v mých edicích Sladký život a Sladký život Duo, napadla mě taková neuctivá poznámka – je to tak trochu jako „Italský měsíc“ někde v supermarketu. Hned u pěti povídek je totiž hlavním hrdinou Ital nebo aspoň pan Úžasný s italskými kořeny! A nedalo mi to, abych neuvažoval dále: není to tak trochu diskriminace jiných národností?

Pokud jste pravidelnou čtenářkou mých příběhů, budete vědět, že hned po Italech přicházejí na řadu Řekové, s odstupem stíháni Španěly a Francouzi. Poměrně dobře se v závodním poli drží Argentinci. A zapomínat samozřejmě nemůžeme na „domácí“ (knížky jsou v originále v angličtině) Brity, Američany, Australany a Novozélandany...

O českého hrdinu člověk ale ani nezavadí!

Samozřejmě, dost často si tady povídáme o tom, že mé příběhy jsou pohádky pro dospělé a hra, takže určitě ne všichni Italové jsou tak neodolatelní, jak to popisují mé autorky (když se podíváte do Itálie, tak těch stodevadesáticentimetrových svalnatých miliardářů je tam ve skutečnosti taky jako šafránu!). A nakonec to není podstatné. To poslání všech mých příběhů je totiž jiné, mnohem zásadnější. Ať hrdiny na začátku dělí cokoliv, je tu něco, co je určitě spojí.

Že uhodnete, co to je?

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

MUSÍM SI TĚ VZÍT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming His Out-of-Bounds Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8129-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8130-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8131-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Tak, a začíná se nám to krásně rýsovat.“ Sonia, Oliviina kamarádka a zároveň i jedna z nejlepších švadlen, jaké kdy Olivia poznala, si zkoumavě prohlédla Oliviiny dlouhé svatební šaty. Druhá švadlena klečela mezi nimi a upravovala lem šatů. „Ještě chvíli, a budou hotové.“

Olivia potlačila úlevný povzdech. Kéž by to už byla vážně poslední zkouška. Cítila se příšerně. Jako by už stála na nohou od rána do večera celý týden a někdo na ní pořád jen něco špendlil a donekonečna upravoval. Ale nedalo se nic dělat, šaty musely být bez jediné chybičky.

Příští týden se zde v Benátkách bude konat svatba, která vzbudí celosvětovou pozornost. A právě proto musí být Oliviiny šaty absolutně dokonalé.

A pokud půjde všechno tak hladce, jak doufala, tyto šaty, které sama navrhovala, ji pomohou přesvědčit její konzervativní rodinu, a především i neméně konzervativní radu ředitelů jejich rodinné firmy o tom, že má jako návrhářka skutečný talent.

Udělal vše, co po ní její rodina vyžadovala. Snažila se ze všech sil, a možná ještě víc. A díky tomu snad již brzy dostane v rodinné společnosti příležitost dokázat svoje schopnosti. A bude si plnit své sny. Konečně bude mít právo rozhodovat a ovlivňovat chod firmy, ve které se úmornou prací vypracovala

z nejnižších pozic tak, že si postupně získala respekt jak rady ředitelů, tak i vlastní rodiny.

Olivia náhle spatřila svůj odraz v obrovském starožitném zrcadle v pozlaceném rámu. Zrcadlil se v něm měsíční svit nad Canal Grande a osvětloval *palazzo* tajemným mihotavým třpytem.

Vůbec se nemohla poznat. Žena ve starožitném zrcadle vypadala úplně jinak než Olivia Jenningsová. Dokonce i jinak než elegantní slečna Olivia Jenningsová, dědička společnosti Dell'Orto, jež si konečně vybojovala své vlastní místo mezi bohatou smetánkou celé Evropy.

Ano, připadala si jiná, neznámá. Ty šaty ji proměnily v někoho úplně jiného.

Z dálky se barva šifonu a hedvábí zdála být krémovou, ale ve skutečnosti měla jemně starorůžový nádech. Šaty měly upnutý živůtek a od pasu k nohám jí spadala bohatá záplava étericky jemné látky, jež byla ozdobena množstvím šifonových květů, z nichž každá měla ve svém středu třpytivý broušený krystal. Živůtek jimi byl rovněž posetý a několik jich bylo i na průhledných dlouhých rukávech. Při sebemenším pohybu se miniaturní okvětní lístky daly do jemného pohybu a krystaly se oslnivě zatřpytily ve světle starožitného benátského lustru.

„Jsou překrásné,“ řekla pomocná švadlena se zářivým úsměvem. „Vypadáte jako princezna z pohádky.“

„A přesně o to nám jde,“ dodala Sonia. „Každá žena chce vypadat alespoň jednou za život jako opravdová princezna.“

Ne, každá žena ne.

Kvůli tragickým životním zkušenostem už Olivia dlouho nevěřila na pohádky. A pak, v pouhých osmnácti, přišla definitivně i o jakékoliv romantické představy. Jako by to byly plamínky svíček na narozeninovém dortu, které někdo jen tak sfoukl. Ale to,

že její vlastní naděje a sny nebyly spojeny s romantikou, neznamenalo, že po ní netoužili ostatní lidé.

Znovu se podívala do zrcadla a viděla, jak se jemné květy na šatech třepotají při sebemenším pohybu, dokonce snad i při každém jejím jemném nádechu. Najednou se zasnila. Zjistila, že vlastně i ona má v hloubi duše jedno toužebné přání.

Přece jen existoval muž, kvůli kterému za posledních devět let na několik kouzelných okamžiků uvěřila v okamžitou přitažlivost, v lásku na první pohled, ve spojené duše.

Toto poznání ji teď, při pohledu do zrcadla, zasáhlo jako blesk. A její srdce se zasněně roztančilo.

Násilím se donutila vrátit zpět na zem. Vždyť to tehdy stejně k ničemu nevedlo. Neměl zájem, asi se mu nelíbila.

A tak tehdy udělala to samé, co vždy. A co už přímo mistrně ovládala. Ukryla svoje city a sny o romantice až na dno srdce. Zhluboka se nadechla, jako by se tak chtěla rozloučit s nanicovatým bláhovým sněním a získat zpět svůj obvyklý klid.

Usmála se na obě ženy. „Odvedly jste báječnou práci. Šaty jsou jedním slovem božské. Zákaznice nám utrhnou ruce.“

„Pokud se ti podaří přesvědčit radu,“ dodala lehce zamračeně Sonia, avšak v očích měla nadšení.

Olivia přikývla. „To nech na mě. Mám už připravenou strategii.“ Za několik týdnů, až ji konečně povýší a až tím zároveň získá i slíbené místo v radě, bude mít na dosah příležitost se prosadit. A brzy nastane okamžik, kvůli kterému tak dlouho tvrdě dřela. Je na to maximálně připravená.

„Zkuste se zatočit,“ řekla jí švadlena a pečlivě si prohlížela dolní lem šatů.

Olivia udělala pár kroků stranou a pak se zatočila na svých na míru šitých střevíčkách s podpatky lemovanými stejnými krystaly, jako byly na šatech.

Hedvábí jí zašustilo kolem nohou jako obdivný šepot. Snad bude i na oslavě slyšet šepot mnoha žen, dychtících koupit si své vlastní, podobně jedinečné šaty stejné značky.

Švadlena vstala a spolu se Soniou ještě jen tak letmo upravily záhyby sukně. „Dokonalé. Cestou k oltáři ženichovi vyrazíte dech.“

Olivia se usmála, jak se od ní očekávalo. „Děkuji.“ Nemělo smysl té ženě vysvětlovat, jak velmi je to nepravděpodobné. Ona a Carlo byli vlastně jen přátelé, do milenců měli daleko. Jejich manželství bude jen formální.

O něčem takovém sní sice málokterá žena, ale Olivia už toho věděla o lásce a romantice dost na to, aby byla spokojená. To poslední, o co stála, byla nějaká osudová láska a její ocelový stisk, do kterého by mohla jako do pasti sevřít Oliviiino srdce. Ne, ne, nic takového. Vzájemný respekt a přátelství budou tím nejlepším základem pro kvalitní manželství.

A bylo již ověřené, že to takhle funguje. Alespoň její prarodiče to měli podobně, a nestěžovali si. A stejně tak skvělé a funkční to bude i pro ni a Carla.

Sonia se trochu sehnula a zblízka si prohlížela rukáv Oliviiiných šatů, když se ozvalo zaklepaní.

„Podívejte se, prosím, kdo to je,“ poprosila Olivia švadlenu. „Nikoho nečekám.“

Její prarodiče to být nemohli, ještě ani nedorazili do Benátek. Olivia přijela s předstihem, aby dotáhla přípravu na svatbu.

„Přišel *il signor Sartori*, slečno Olivie.“ Švadlena si cestou od dveří rukou uhlazovala již i tak dokonale upravený hladký účes. „Prý s vámi potřebuje mluvit.“

Carlo je tady? Vždyť měl přijet až za týden.

Sonia poznamenala. „Ale vždyť ženich nemá spatřit nevěstiny šaty před obřadem, přináší to prý smůlu. Jděte se ho zeptat, zda by nemohl pár minut počkat.“

„Obávám se, že to bych nemohl.“ Ode dveří se

ozval hluboký mužský hlas a všechny tři ženy překvapením ztuhly.

Olivia znala ten hlas až příliš dobře. Zněl stejně příkře a panovačně jako kdykoliv jindy. Dnes v něm však bylo zároveň i cosi naléhavého.

Na chvíli přivřela oči a zhluboka se nadechla. Už by si na to ale mohla konečně zvyknout. Nebyl přece žádný důvod k obavám. Budou k sobě prostě jen zdvořile odtažití a chladní. Jako vždy. Ona a její budoucí švagr Alessandro. A přesně tak jí to vyhovovalo.

Otevřela oči a zahlédla švadlenu, jak si nenápadně upravuje dekolt topu.

Alessandro Sartori tak působil na všechny ženy snad odjakživa. Carlo také. Přitažlivost jejího snoubence spočívala navíc i v jeho úsměvu a smyslu pro humor. Jeho starší bratr byl spíše málomluvný a rozvášný. A kritický.

Olivia se zhluboka nadechla a otočila se.

Jeho široká ramena vyplnila celý rám dveří. Štíhlá a pružná postava byla sice mužně elegantní, ale přitom z tohoto muže pod jeho uhlazeným, kultivovaným zevnějškem čísela jakási skrytá síla, jež naznačovala, že by mohl být velmi nebezpečným protivníkem.

Olivia ho vlastně nikdy neviděla jinak než dokonale upraveného a v obleku. Byl chodící reklamou na firmu Sartori, společnosti, jejíž luxusní pánské obleky byly žádané po celém světě.

Při pohledu na něj se Olivia mimoděk zamyslela nad tím, proč vlastně specialisté z reklamního oddělení firmy Sartori nevyužili k propagaci pánských oděvů sexappealu generálního ředitele firmy Alessandra Sartoriho.

Ebenově černé vlasy, kratší po stranách a delší nahoře na temeni hlavy, se leskly ve světle lustru. To samé světlo odhalilo silné souměrné rysy, tmavé oči,

ostře řezanou čelist a smyslná ústa, jež byla v tuto chvíli pevně sevřená. Na tváři měl nehybný výraz.

To ovšem nebyla pro Olivii žádná novinka, Alessandro Sartori se tak tvářil vždy, když byla nablízku.

Horečně přemýšlela, čím ho asi ona nebo Carlo rozčílili natolik, že k ní nečekaně vtrhl v takovém spěchu. Určitě ne něčím, co by se týkalo nadcházející svatby. Vše šlo přesně tak, jak to chtěl.

Při této myšlence pocítila záblesk nevole nad tím, že její manželství bylo pouhou součástí spojení dvou obchodních gigantů, společností Sartori a Dell'Orto, jež bylo dohodnuto jejími prarodiči a tímto mužem.

Olivia se pokusila uklidnit pomalým výdechem. Ne, že by toužila po manželství z lásky. Dohodnuté manželství i fúze poskytne jak jí, tak i Carlovi profesní příležitosti, o něž oba tak usilovali, pro kterou tak tvrdě dřeli.

Ne, cítila pouze nevoli nad tím, že jí někdo tak zásadním způsobem mluví do života, že za ni někdo plánuje dokonce i její manželství. Ale budiž, brzy to bude už jen a jen ona, kdo bude řídit svůj vlastní život.

„Vítej, Alessandro. To je ale překvapení.“ Doufala, že ho uvidí až na svatbě, a to ještě jen letmo, přesto, že byl Carlovým svědkem. „Obávám se ale, že z celé mé rodiny jsem v Benátkách zatím jen já. Carlo odjel. To ale určitě víš.“

Nedovedla si představit důvod, proč by chtěl mluvit přímo s ní. Určitě přišel za jejími prarodiči. Vždyť rozhovory mezi Allesandrem Sartorim a Olivii se vždy omezovaly jen na ty nejnnutnější společenské fráze. Jeho odtazitost ji ale trápila. Obzvláště proto, že brzy budou ve stejném obchodním týmu a zasednou i ve stejné radě.

„Přišel jsem za tebou.“

Olivia se odmlčela. Přišel za ní? O čem by s ní asi tak mohl chtít mluvit? O svatbě těžko. Veškeré

přípravy nechával na Olivii. Nemohlo to být ani nic obchodního. Alessandro se nebavil o pracovních věcech mimo kancelář. Tak o jejích prarodičích? Na malý okamžik se jí zmocnil úlek při představě, že se jim něco stalo. Ale o tom by ji přece neinformoval zrovna Alessandro Sartori.

„Musíme si promluvit, Olivie. Hned teď.“

Jak typické. Čekal, že všeho nechá a bude se mu okamžitě věnovat. Olivii se na chvíli zmocnilo pokušení odmítnout a doporučit mu, aby si s ní sjednal schůzku na jindy, protože její časový harmonogram je teď před svatbou více než nabitý.

Moc ráda by viděla jeho výraz, kdyby to vážně udělala. Pravděpodobně mu ještě nikdy nikdo nic neodmítl.

Ale místo odmítnutí se otočila k Sonie. „Omlouvám se za vyrušení, Sonio. Mohly byste nám, ty a tvá kolegyně, dát přibližně deset minut?“

Sonia přikývla. „Samozřejmě. Půjdeme si udělat kávu. Dej pak vědět, až budeš připravená pokračovat.“

Obě ženy se vzdálily. Alessandro za nimi zavřel dveře a po mramorové podlaze došel téměř až k ní.

Bylo zvláštní, jak moc se najednou změnila atmosféra v pokoji. Předtím, v přítomnosti obou žen, působila místnost i přes vysoké stropy, zlacený starožitný nábytek a až příliš rozlehlý prostor téměř útulně. Povídaly si a pracovaly na jejích svatebních šatech. Teď byla najednou atmosféra v pokoji plná chladu.

Možná to bylo tím tichem. Alessandro totiž dál mlčel. Nebo jeho rozhodným vystupováním. Jako by ho sem přivedlo něco nanejvýš nepříjemného.

I přes vysoké podpatky musela Olivia zaklonit hlavu, aby mu mohla pohlédnout do očí. Stál teď tak blízko, že viděla i malé vrásky v koutcích jeho úst.

„Tak co pro tebe mohu udělat, Alessandro?“

Došlo jí, že je to poprvé, co jsou spolu o samotě.

Oliviino srdce začalo tlouct rychleji.

„Mám novinku.“ Podíval se za ni a bradou ukázal na nesmírně vzácnou, ale nepohodlnou pohovku. „Měla by sis raději sednout.“

Bez přemýšlení natáhla ruku a chytila ho za rukáv. Její prsty sevřely jemnou vlnu, pod níž byly tvrdé svaly.

„Jde o moje prarodiče? Stalo se jim něco?“ Nebyla si s prarodiči nějak citově blízká, nebyli totiž z těch, kdo dávají najevo lásku a pozornost. Ale svým způsobem ji milovali a z představy, že by je ztratila, pocítila nevolnost.

„Ne, ne. Nic takového. Všichni jsou v pořádku.“

Pozvedl druhou ruku, jako by ji chtěl položit na tu její, ale pak ji nechal zase klesnout.

Olivia se ho okamžitě pustila. Cítila z něj *chlad a odstup* tak jasně, jako kdyby to měl napsáno na čele. Uhnula pohledem, cítila se trochu hloupě.

„Pojď, můžeš si alespoň udělat pohodlí a posadit se.“

„Ne, to nejde. Pomačkaly by se mi šaty.“

„Vždyť se dají vyžehlit.“

Olivia se mu na něco takového ani neobtěžovala odpovědět.

„Mohu poslouchat vestoje. Tak co máš za novinku, povídej...“

Ještě chvíli mlčel, ale pak se jí zeptal: „Mluvila jsi teď někdy s Carlem?“

Olivia se zamračila. „Samozřejmě. Mluvíme spolu často.“ No dobrá, možná ne tak často, jako kdyby byli zamilovaní, ale byli v kontaktu. Carlo byl aktuálně ve Státech, dokončoval tam nějakou obchodní záležitost a chtěl navštívit i pár dávných přátel.

„A mluvila jsi s ním dnes?“

Ledové prsty se jí sevřely kolem hrdla. „Je v pořádku? Stalo se mu něco?“

„Nakolik vím, tak zdravotně by měl být v pořádku.“

Ale raději si zkontroluj zprávy na mobilu.“ Způsob, jakým to Alessandro řekl, a rozzlobený záblesk v jeho očích, to vše jen prohloubilo její neklid.

Věděla, že má na záznamníku dnešní zprávu od Carla. Ale bohužel přišla zrovna během schůzky s cateringovou firmou a pak už neměla ani minutu času.

Prudce se ohlédla, ale svůj mobil nikde neviděla. Vzpomněla si, že ho nechala ve vedlejších pokojích. Zmocnil se jí divný pocit. Bylo jí jasné, že jde o něco velmi vážného.

„Tak už mi to prostě řekni! Co se stalo?“

Po chvíli zaváhání Alessandro přikývl.

„Carlo tě opustil. Kvůli jiné ženě.“

DRUHÁ KAPITOLA

Olivia vytřeštila oči a zadívala se na jeho přísný výraz v obličeji.

Carlo ji opustil? To přece není možné.

Vždyť byli oba na stejné lodi. Probrali spolu úplně všechny detaily svého formálního manželství. Věřili si navzájem.

Nebo snad ne?

„To by neudělal,“ zašeptala.

Ta svatba pro ně přece tolik znamenala. Šlo o celou jejich skvělou profesní budoucnost. A v Carlově životě nebyla jiná žena. Už dávno ne.

V Alessandrově tmavých očích však jasně viděla celou nemilosrdnou pravdu.

Olivia cítila, jak jí z plic uniká vzduch a marně se snažila získat dost kyslíku. Děly se jí jiskřivé mžitky před očima a začala ztrácet půdu pod nohama. Zavrávala. Byla by snad spadla, kdyby ji nepřidržely dvě velké pevné ruce.

„Dýchej. Pomalu.“

Olivia zamrkala a v očích, tmavých jako černá káva, zahlédla výraz, který nebyla s to rozluštit.

Naštěstí se jí už přestalo dělat nevolno, a tak odstoupila o kousek dál.

„Už mě nemusíš držet...“ Zavrtěla hlavou. „Je mi dobře.“

Ale nebylo. Už dlouho se necítila tak divně.

I když ji Alessandro už pustil, Olivia dál cítila na

těle dotek jeho dlouhých prstů. Jako by jí tam rozžhaveným železem vypálil značku. Mimoděk pohlédla dolů, aby zkontrolovala, jestli nemá propálené šaty.

Látka byla samozřejmě v pořádku. Co čekala? Zbláznila se snad? Vždyť Alessandrův dotek byl jemný, plný podpory.

„Víš to určitě, že má jinou ženu?“ Její hlas byl ochraptělý.

„Myslíš si snad, že bych sem za tebou přišel, kdybich si nebyl jistý?“

Povzdechla si a neochotně zvedla hlavu. Alessandro vypadal ještě vážněji a pochmurněji než obvykle, možná nelibostí nad zprávou, kterou jí musel sdělit.

Ano. Musela to být pravda. Alessandro Sartori nebyl z těch, kdo panikaří kvůli domněnce. Olivia nikdy nepotkala vyrovnanějšího a rozváznějšího muže.

Občas si představovala, že se Alessandro musel snad už i narodit se složkou plnou finančních výkazů v ruce a se zamračeným výrazem ve tváři kvůli nečekaně kolísajícímu zisku.

Olivia se kousla do rtu. Šokovalo ji, jak mohly její myšlenky odbíhat od tak fatální informace a vymýšlet si podobně nesmyslné představy.

Musím se soustředit.

„A co přesně ti řekl?“ Možná chtěl Carlo jen odložit svatbu. A Alessandro to špatně pochopil a hned z toho vyvodil, že jde o jinou ženu.

Ale když se opět podívala na jeho vážný obličej, věděla, že se jen zoufale chytá stébla.

„To je jedno. Zjistím si to sama.“ Olivia se otočila. Nechtěla tu děsivou zprávu slyšet od někoho jiného. Potřebovala se to dozvědět přímo od Carla. A potřebovala na to soukromí. Vykasala si šaty, přešla přes celou místnost, kolem několika dalších starožitných sofa a zlacených židlí. Kolem obrovského mramorového krbu a čtyř vysokých oken s výhledem na Canal Grande.